

Mizsur Dániel

M. M. éneke

ha rajtam múlhatna az élet
és sokféle sorsom közül választhatnék csak ha egyet
biztosan a kairói nő lennék
előkelő kultúrbestia a sivatag pislákoló fényeiben
kopasz mint egy férfi
üres szívű mint egy rendes hercegné
érinthetetlen akár egy keménycsőrű papagáj
könyörtelen mint egy tevehajcsár
és szomorú mint egy göcsörtös fa
pedig szeretlek csak téged szerettelek
posztókabátos tiszték francia hercegek Vallóniából
kopogtatnának szobám ajtaján
mit akarnak éjfél után meg úgy egyáltalán
ha szomorú csak akkor vagyok ha nagyzenekar jelzi
hogyan szomorúnak is lehet lenni
és csak akkor érzem hogy lehet élni
ha fűszeres ételek pezsdítik a vérem
vagy ha a ködlovagok
az ezerarcú nők akik megszöktek otthonukból
és a felszabadult asszonyok
a bábák vagy az anyák szellemei
mind idesereglenek a piramis lábaihoz
és a férfiak bocsánatot kérnek miattunk
mert nem elég feldúlni a Nyírséget
a kormányhoz engedni minket
diófa koporsóba feküdni
és lemondani a hatalomról
valami hamiskás bűnbocsánatért
mert más egyébként csak tologatom napjaimat
lomha sakkfigurák
úgy hiszem egy napon mégis tigrisek fognak szétmarcangolni
ha az oázis szélére merészkednék
hol az éltető víz szélén vándormadarak ágálnak majd
hozzák a hírt távolabbi földről hogy

meghalt egy fiatal nő Józsefvárosban

Wu, a fotós

Akárhányszor Wu szabadságon volt Hongkongban, ellátogatott a Choi Hung lakótelepre. A szivárványházak vonzották Sencsenből. Délben érkezett, hogy ne szállják meg árnyékok a képét. Legutóbb megmotozták a pályaudvaron, keresték a tiszta képeket. A napállás kifeszítette a tárgyakat. Wu-nak tetszett a pillanatnyi merevség, tudta, hogy csak pár perce lehet, és gyorsan borulnak a viszonyok. A tiltó feliratok valamennyit engedtek szigorukból, és ha elmúlik a pillanat, visszamászik a félelem vagy a büntudat. Wu-nak megtetszett a szabadság lehetősége. A száradó ruhasor is mintha tüntetett volna, a végtag nélküli emberek, a nadrágok báván, pulóverek kifeszített mellel. Szőnyegek, hímzett asztalterítők is csatlakoztak. Aztán a pálmafák, mint valami trópusi bölcsek, kik láttak már sok ilyet máshol, más égőben, sok test nélküli félelmet, sok szekrénybelsőt és üres bőröndöt tüntetni. Aztán Wu addig nézte a képet, míg megjelent az első árnyék egy pálmafa tövében. Csinált róla egy képet, összepakolt, és hazautazott Sencsenbe.

Változások

A bolygóideg sokáig nem válaszol.
A harmincas férfi először gondol
a hitre. Huszonhárom év után felkeresi
a helyszínt a nő.

A leghosszabb pálya
a testben, a nyúltvelőben ered, az érzelmek
mellett. Miután a hit lehetőségére gondol,
eszébe jut más is. A klinikai halál állapota
huszonhárom évnyi munkát ad számára.

A rendszer mások szenvedése által
léphet működésbe. Eszébe juttatják,
hogy a hallott mondatok nem feltétlenül
határoznak a sors felől, ezért először
gondol arra, amire nem gondolt volna soha.
A szén-monoxid a fürdőszobai elégtelen
szellőzés miatt halmozódhatott fel.

Nem csak a látvány számít, a beleérzés
képessége elvileg ott van minden emlős-
állatban. Megérti, hogy a bűntudat, a félelem
és a gyenge falak szükségszerűen állnak ott,
ahol állnak, kár lenne áthelyezésükre vagy
eltörlésükre hagyatkozni. Huszonhárom év
kell ahhoz, hogy leüljön egy padra, ahol
egykor számháborúzott, csúzlival verte
ki a pinceablakokat és úgy tűnt, nem lesz,
aki hasznára fordítsa a felhalmozódott mérget.

Ellazul, ha a rendszerek csereképpen működnek
együtt, voltaképpen igaz viszonyokat teremtve.
Ők is megéreztek már, hogy mi lehetne lehet-
séges. A hitből ez következne, ez következne
a hitből, amiért persze sokat élt. A nő
huszonhárom év múltán kileheli a mérget.